

“ΤΟ ΜΗΛΟ ΚΑΤΩ ΑΠ’ ΤΗ ΜΗΛΙΑ,,

Θέατρο — Θίασος Κατερίνας
Τοῦ κ. ΛΕΩΝ. ΚΟΥΚΟΥΛΑ

Τά... προγραμματικά πού προτάσσουν συνήθως οί συγγραφείς για τὸ ἔργο τους στὰ θεατρικά προγράμματα καθιστοῦν πολὺ συχνὰ περιττὴ τὴ γνώμη τῆς κριτικῆς.

Οἱ συγγραφείς οἰονεὶ ἀπολογούμενοι προτοῦ τοὺς κατηγορήσῃ κανεὶς, γνωστοποιοῦν τὶς προθέσεις τους, αὐτοαναλύονται καὶ τελικὰ ἀξιολογοῦν τὸ ἐπιτευγμά τους. “Ἔτσι προκαταλαμβάνουν τὸν κριτικὸ. Σ’ αὐτὸ τοῦ λένε: «Μὴ μᾶς πουλᾶς ἐξυπνάδες. Τὶ ἀξίζει τὸ ἔργο μας σοῦ τόπαμε πρῶτοι ἐμεῖς. Ποιές ἦταν οἱ προθέσεις μας: Κι’ αὐτὸ ἐσπεύσαμε νὰ στὸ κάνουμε γνωστὸ. Θελήσαμε, χωρὶς ἄλλες ἀξιώσεις, νὰ χαρίσουμε στὸ θεατὴ ζυὸ εὐχάριστες ὥρες ξεγνοιασιάς. Καλοκαίρι εἶναι, χρειάζεται κάτι δροσερό, διασκεδαστικὸ, ἀνάλαφρο καὶ τὰ λοιπὰ καὶ τὰ λοιπὰ!» Τὸ τροπάριο αὐτὸ κατάντησε κοινὸς τόπος.

Ὡστόσο οἱ τρόποι πού προκαλοῦν τὸ γέλιο μας, τὴν ἡδονικὴ αὐτὴ ἀποδέσμευσι τῶν ἐσωτερικῶν μας συμπίεσεων, εἶναι πολλοὶ καὶ διάφοροι. Ἐξαντλοῦν μιὰν ὁλόκληρην κλίμακα μετὰ λογιῆς - λογιῆς διαβαθμίσεις: εὐχάριστο, χαριτωμένο, ἐξυπνο, ἀστεῖο, κωμικὸ, μπουφόνικο, γκροτέσκο κ.ἄ. Σ’ ἐῷρισμένες περιπτώσεις ἐντούτοις, ὅταν γελᾷ κανεὶς στανικά, ἀπὸ ἓνα ἐρεθιστικὸ μαστίγωμα τῶν νεῦρων του, τὸ γέλιο παύει νὰ εἶναι πηγαιὸ ἀνάβλυσμα ψυχικῆς εὐφορίας καὶ προκαλεῖ τὴν δυσφορίαν πού αἰσθάνεται κανεὶς ὅταν τὸν γαργαλίζουν.

Εὐτυχῶς τέτοια δὲν εἶναι ἡ περίπτωση τῆς φαρσκωμωδίας τῶν κ.κ. Ν. Τσιφόρου καὶ Π. Βασιλειάδη «Τὸ μῆλο κάτω ἀπ’ τὴ μηλιά», μετὰ τὴν ὁποία ὁ θίασος Κατερίνας ἐγκαινίασε προχθὲς τὴν καλοκαιρινὴν του περίοδο στὸ θερινὸ θέατρο Β. Μπουρνέλλη. “Ἄν ἔλειπε μάλιστα ἀπὸ τὸ ἔργο ἡ περίπτωση τοῦ θείου Γιάγκου πού ἀπὸ μεσόκοπος δονζουανικὸς γλεντζές μεταβάλλεται ξαφνικά, κι ἀπροσδόκητα, χάρις σ’ ἓνα σπιτικὸ μουσακά, σ’ ἐρωτευμένο γυμνασιόπαιδα, θὰ μπορούσε κάλλιστα νὰ λείψῃ καὶ ὁ χαρακτηρισμὸς τοῦ ἔργου ὡς «φάρσας». Τὰ ἀπρόοπτα καὶ οἱ παρεξηγήσεις πού ἀφθονοῦν στὸ ἔργο τῶν κ.κ. Τσιφόρου καὶ Βασιλειάδη δὲν συναντῶνται μόνο σὲ μιὰ κωμωδίαν πλοκῆς, ἀλλὰ καὶ σὲ κωμωδίες πολὺ συχνὰ ἡθῶν καὶ χαρακτήρων.

Πάντως τὸ «Μῆλο κάτω ἀπ’ τὴ μηλιά» χωρὶς νὰ εἶναι ὑπόδειγμα στὸ εἶδος του, ἔχει μ’ ἐξαίρεσι τὴν τελευταία πράξι του μιὰ στέρεη δομὴ, ὁ δὲ διάλογός του εἶναι γοργὸς καὶ ἀποφεύγει χοντροκοπιές καὶ ὑπονοούμενα. Εἶναι ὥστόσο ἐπίσης βέβαιον ὅτι τὸ ἔργο κερδίζει πολὺ ἀπὸ τὴν εὐπρόσωπην ἐρμηνείαν του κι ἀπὸ τὸ ἐξυπνὸ παίξιμο τῆς κ. Κατερίνας στὸ ρόλο μιᾶς πολυμήχανης μητέρας πού γίνεται ἀδιστακτικὴ θέλοντας νὰ καλοπαντρέψῃ τὴ μοναχοκόρη τῆς. Διασκεδαστικοὶ οἱ κ.κ. Κώστας Μπάκας στὸ ρόλο τοῦ θείου Γιάγκου καὶ Γιάννης Μαλλοῦχος στὸν ἀπολαυστικὸ ρόλο ἑνὸς λαϊκοῦ Δὸν Ζουάν. Ἰδιαίτερα αἰσθητὴ ἔκαναν ἐπίσης τὴν παρουσίαν τους οἱ δ. Ἐλέ-

νη Σταυροπούλου (Νένα) καὶ Κατερίνα Γώγου (Φανή) καὶ ὁ κ. Γ. Βρασιδανόπουλος στὸ ρόλο ἑνὸς σχολαστικοῦ γιατροῦδάκου.

Οἱ σκηνογραφίες τοῦ κ. Γιώργου Ἀνεμογιάννη χαρακτηριστικὲς καὶ καλίσθητες.

ΛΕΩΝ ΚΟΥΚΟΥΛΑΣ